

Шеста глава

На втория ден, след като напуснахме нашия свят, бяхме събудени от лъчите на друго слънце. Песента на непознати птици огласяше простора около нас. Друго небе се простираше над главите ни. И най-странното в него бяха двете огромни сини кълба, с вида на които дълго не можахме да свикнем.

Групата лечители от Ранкодом пристигна, след като всички бяхме на крак – и мъже, и жени, и деца, а стадата вече бяха издоени. Прегледът на хора и животни беше кратък, а всички ние се чудехме на вълшебните предмети, с които лечителите си служеха. Те насочваха към някой човек малки плочки, от които се чуваха странни звуци и мигаха странни светлини, след което се обръщаха към следващия и извършваха същото. По подобен начин прегледаха и животните, а също така насочиха плочките и към току-що издоеното мляко във ведрата. След известно време лечителите от Ранкодом прегледаха всички хора и животни и се събраха в средата на лагера ни. Започнаха спокойно да обсъждат нещо, като всеки от лечителите се изказа. Когато обсъждането завърши, по пътя от Ранкодом се зададе още една група мъже и жени – това бяха съветниците, с които бяхме се срещнали предишния ден. С тях беше и Винко Станс.

Съветниците приветливо ни поздравиха, като кимаха леко с глави. Един от лечителите каза нещо на Винко Станс и той се обърна към жупана:

- Прегледът на нашите лечители показва, че не носите заразни болести – нито вие, нито животните ви. Сега ще се отправите към Ранкодом за настаняване в

определените къщи. Лечителите ще ви преглеждат пак от време на време, за да не се разболеете от някоя местна болест. А сега на всеки от вас ще дадем лек, чието действие е дълготрайно, и който ще ви предпазва от опасни болести в бъдеще.

Всички минахме пред лечителите, които този път допираха плочките до раменете ни. Когато дойде моят ред, усетих леко бодване в рамото си, но не ме заболя.

Винко Станс отново заговори, когато всички бяхме взели от този лек:

- Няколко дена ще наблюдавате мястото, на което ви беше поставен лекът. Ако ви засърби или се зачерви, веднага потърсете наш лечител. На чертежа на Ранкодом, който ви дадохме, е отбелязана сградата, в която се намират лечителите.

Аз обърнах списъка, който бях получил предишния ден и наистина видях отбелязана сградата на лечителите. Показах я на жупана и на старейшините и те запомниха мястото ѝ. Освен това, от поляната, на която беше разположен лагера ни, се виждаше Ранкодом и в средата му разпознахме тази сграда.

Към пладне започнахме да се придвижваме към Ранкодом. Аз тръгнах пръв и застанах в средата на селото. С мен бяха няколко грамотни младежи, които бях обучавал известно време и които можеха свободно да четат и пишат. Понякога ги използвах да преписват откъси от Светото писание, които четяхме на някой празник.

Сега накарах младежите да препишат списъка, за да мога да изпращам всеки от тях с някоя група за настаняване. По този начин настаняването щеше да стане по-бързо. Винко Станс беше наблизо и видя какво започнаха да правят младежите. Той дойде при нас и каза:

- Не е необходимо да преписвате списъка. Сега ще

ви донеса толкова преписи от този списък, колкото са ви необходими.

Винко Станс влезе в сградата на общината и след малко се върна с много преписи, които бяха досущ еднакви.

Попитах го как е успял да направи толкова бързо толкова много преписи на списъка.

- Няма нищо чудно в това. Ние имаме такива сечива, с които можем да правим това бързо. Ела да ти покажа.

Влязохме в сградата на общината и Винко ме заведе в една стая на втория кат. В нея на една маса имаше една плоча, по-малка и от книга, на която видях светещи буквите на списъка. До светещата плоча имаше една кутия, от която се показваха бели като сняг листи. В нашия свят няхахме такива листи, а използвахме пергамент.

Винко докосна светещата плоча и малко след това от кутията излезе препис от списъка.

Изненадата, която изпитах, беше голяма. Такова чудо не можех и да сънувам. Обзе ме страх. Какви бяха тези хора? Хора като нас ли са?

Винко разбра, че съм се уплашил, макар че се опитах да се овладее.

- Тези умения, които имаме, сме получили след много столетия. Много отдавна, нашите предци са били прости селяни като вас, но с много ум и труд те постигнали много. Тази светеща плоча е като книга, но много по-голяма. Ако в тази сграда във всички стаи наредим полици с книги, техните думи ще се поберат в тази плоча и ще остане още много място. Това не е магия, нито пък е някакво чудо. Това е измислено от човешки ум и е плод на многогодишни усилия. Нашите учени са събирали в продължение на столетия много знания и

благодарение на тези знания накрая са успели да направят тази светеща плоча и кутията, която прави препис светкавично бързо. С такива светещи плочи си служим отдавна и те ни помагат за много неща, съхраняват много знания.

Когато излязох от сградата на общината, бях като замаян. Светещата плоча, която видях, беше нещо, което трудно можех да си обясня. Как знанията на хората са могли да направят такова нещо? Възможно ли е човек да има толкова ум, че да съперничи с Бога? Или Бог е благословил неговите знания и затова е успял?

Попитах Винко:

- И как успяхте да направите светещата плоча – само със своя ум или и с Божията благословия?

Винко ме погледна в очите и не се колеба нито миг:

- Всичко сме постигнали с Божията благословия!

Просветлението в човешкия ум, изобретил тези мощни сечива, е благодарение на Божията благословия.

Думите му сякаш смъкнаха тежък товар от гърба ми. Съмненията, които се бяха породили в сърцето ми, изчезнаха. Почувствах, че Винко е човек, който има силна вяра в Бога и че мога да му се доверя.

- А ще ми покажеш ли как мога да правя преписи със светещата плоча? - попитах неуверено.

- Веднага, щом имаме възможност – отвърна Винко.

Настаняването наистина стана бързо, благодарение на множеството преписи на списъка. Привечер всички, които бяхме тръгнали предишния ден от нашия свят, бяхме настанени временно в къщите на Ранкодом.